

behandelingsmogelijkheden in dag-ziekenhuizen zijn velerlei: individuele en groeps-therapie, bezigheids („occupational”) therapie, behandeling door club-vorming, door schilderen, door fysische middelen zoals electroshock, voorts behandeling met insuline. Bepaalde patiënten kunnen volgens CAMERON het best worden behandeld door hen eerst in een gewone psychiatrische inrichting op te nemen en hen daarna over te plaatsen naar een dag-ziekenhuis. Hij rekent hiertoe zelfs patiënten in tamelijk ver gevorderde stadia van schizofrenie en manisch-depressieve psychose.

In Bristol blijkt het dag-ziekenhuis genoeg te hebben aan één psychiater (dr. E. G. W. CROSS) en enkele medewerkers, die niet eens de gehele week bezig zijn. De oprichter van dit dag-ziekenhuis, dr. ARON, waarschuwde echter voor overdreven zuinigheid. De economische voordelen van het dag-ziekenhuis zijn toch al duidelijk: de kosten per patiënt zijn ongeveer een derde van die in een gewone psychiatrische inrichting.

Een van de aanwezigen ter bijeenkomst was van oordeel dat dag-ziekenhuizen 80 pct van de patiënten uit de psychiatrische inrichtingen zouden kunnen overnemen. Een belangrijk voordeel van de nieuwe instellingen is bovendien dat het contact met de buitenwereld niet zo geheel wordt verbroken als in sommige neurose-centra het geval is. De meeste neurose-lijders die langer dan een paar weken in een neurose-centrum blijven, hebben na ontslag de grootste moeite zich weer bij de dagelijkse gang van zaken aan te passen.

Literatuur: ¹Annotation, *Lancet* (1955) I, 422.

M. M. HILFMAN

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten.

DE BEHANDELING VAN HET PARKINSON-SYNDROOM MET DISIPAL (BS 5930)

Ik ben het met collega ERNSTING¹ eens, dat disipal een aanwinst voor de behandeling van het Parkinson-syndroom is. Dit heb ik bij een aantal patiënten, die het preparaat uitstekend hebben verdragen, kunnen constateren. Kortgeleden echter moest ik bij een patiënte alarmerende toxische werkingen waarnemen. Het was een 80-jarige vrouw, die ten gevolge van haar Parkinson-syndroom reeds vijf jaar geheel verstijfd was. Ik liet patiënte in een ziekenhuis opnemen en begon na een intern onderzoek met $4 \times$ daags $\frac{1}{2}$ dragée (100 mg). Deze dosis werd geleidelijk verhoogd. Rigor en beweeglijkheid verbeterden enigszins en er waren niet de minste toxische bijwerkingen.

Toen de dagelijkse dosis na 8 dagen tot 300 mg (6 tabletten) werd verhoogd, kon patiënte zonder steun wat lopen, maar bij een poging zich om te draaien zonk zij langzaam in elkaar. Zij kon een kopje beetpakken en vasthouden, de rigor was aanzienlijk verminderd. Na twee dagen deze dosis te hebben gebruikt, werd patiënte plotseling (dus op de avond van de 10e dag) ontevreden, sliep 's nachts niet, werd storend onrustig, gedesoriënteerd en kreeg diarree. De psychische stoornissen waren niet constant.

Op de 11e behandelingsdag ontving patiënte nog 2×100 mg (2×2 dragée's) disipal. Na de laatste 100 mg ontstonden strekkampen van voornamelijk tonisch karakter en enkele tonisch-clonische krampen. Gedurende de krampen was zij niet bewusteloos, en zij klaagde over pijn. De krampen werden gedeeltelijk ook door sensibele prikkels opgewekt. De temperatuur liep op tot $39,4^\circ$. Bloeddruk en pols bleven goed; wel zag patiënte er bleek en vervallen uit. Zij braakte, zodat maagspoeling onnodig was.

Na injectie van 0,2 g luminal en 0,1 g coffeïne en tenslotte 10 cm^3 sulfas magnesicus 30 pct, hielden de krampen op en herstelde patiënte vrij spoedig. Voor de intoxicatie-verschijnselen was zij amnestisch.

Patiënte had daarna nog temperatuursverhoging en catarrhale verschijnselen; de bloed-

bezinking was verhoogd (90 mm), het witte bloedbeeld toonde 8000 leucocyten, relatieve neutrophilie, lymphopenie en sterke toxische korreling; alles vermoedelijk ten gevolge van een intercurrente griep-infectie. Het is mogelijk dat de intoxicatie-verschijnselen aan deze infectie zijn toe te schrijven. Hiermede in overeenstemming is, dat gedurende deze periode ook andere antiparkinsonmiddelen in zeer lage dosering, bv. 3×1 mg artane of 3×25 mg parsidol sterke misselijkheid veroorzaakten.

Intercurrente ziekten, bv. bronchopneumonieën of influenza kunnen bij oude mensen onverwachts ontstaan en worden niet terstond herkend. Het is daarom nuttig te weten hoe zich die eerste intoxicatieverschijnselen manifesteren om de medicatie op tijd te kunnen staken.

Gelukkig heeft de patiënte van de intoxicatie geen nadelige gevolgen gehad.

Literatuur: ¹W. ERNSTING (1955) *N.T.v.G.* **99**, 1103.

Amsterdam, 20 Mei 1955

W. OESTERREICHER

VERGIFTIGING MET CANTHARIDINE

Naar aanleiding van het referaat op bl. 1317 van de lopende jaargang, bericht ik U het volgende.

De stof cantharidine zelf is niet opgenomen in de vijfde uitgave van de *Nederlandse Pharmacopee*. Wel komt hierin voor, en wel onder de titel cantharides, de Spaanse vliegen zelf, dus de gedroogde lichamen van *Lytta vesicatoria*. Cantharidine daarentegen is het werkzame bestanddeel van deze insecten; het werd beschreven in de uitgave van 1934 van *The British Pharmaceutical Codex*, doch het is niet meer opgenomen in de uitgave van 1954.

Overigens betekent het feit dat cantharides in de *Nederlandse Pharmacopee* is opgenomen niet, dat op het ogenblik iedere apotheker verplicht is, deze stof in voorraad te hebben. Deze verplichting geldt nl. slechts voor de artikelen, die in de pharmacopee met een \odot zijn aangegeven, hetgeen bij cantharides niet het geval is.

's-Gravenhage, 10 Mei 1955

Voor de wnd. hoofdinspecteur van de
volksgezondheid,

M. J. N. SCHUURSMa

BERICHTEN

BUITENLAND

BELGIË. — INTERNATIONALE VERENIGING VOOR MYCOLOGIE. De Société Internationale de Mycologie Humaine et Animale werd verleden jaar, ter gelegenheid van het internationale congres voor botanie, te Parijs door vertegenwoordigers van 10 landen gesticht. Prof. P. REDAELLI (Milaan) is president, Prof. R. VANBREUSEGHEM, Instituut voor Tropische Geneeskunde te Antwerpen, secretaris-generaal. Alle belangstellenden in de leer der fungi van mens en dier zijn als leden welkom; de jaarlijkse contributie bedraagt 3 dollars.

DUITSLAND. — DE AUTOBIOGRAFIE VAN EEN LIJDER AAN SCHIZOPHRENIE. Een rechter in het hooggerechtshof van Saksen, DANIEL SCHREBER, lijder aan schizofrenie, schreef meer dan 50 jaar geleden zijn ziektegeschiedenis. FREUD publiceerde in 1911 een studie van dit geschrift. Daar het vaak wordt genoemd, maar zelden gelezen, omdat de exemplaren schaars zijn, deed men onlangs een Engelse vertaling verschijnen (*Lancet*, 7 Mei 1955, bl. 952).

— VACCINE TEGEN POLIOMYELITIS. De Behring-Werke te Marburg hebben een aan aluin gebonden vaccine tegen poliomyelitis bereid. Het is bij 15000 kinderen beproefd en onschadelijk gebleken. Men rekent de zomer en het begin van de herfst als het gunstigste tijdperk van toepassing (*Riforma medica*, 1955, bl. 452).

ENGELAND. — DE ARTS ALS KUNSTSCHILDER. De *British Medical Journal* (23 April 1955, bl. 1027) heeft een kunstenaar van beroep gevraagd wat hij vindt van de 13e tentoonstelling van leden der „Medical Art Society” in Walker's Galleries. Deze deskundige oordeelt zeer welwillend over het geëxposeerde en onderkent zelfs enkele bijzondere talenten. Wat hem echter treft is, dat de arts slechts schildert, om zich te ontspannen, bij voorkeur door het uitbeelden van landschappen. De behoefte uitdrukking te geven aan „buried thoughts and problems”, aan diepste reacties op de dagelijkse taak en werksfeer openbaart zich bij geen der exposanten.